

GERDA

DE GOUDVINK

Mark Haayema & Medy Oberendorff

RUBINSTEIN

Het begin van dit verhaal is niet zo leuk.

Maar je moet dit wél weten, omdat alles wat hierna gebeurt hierdoor is begonnen.

Dit is z gezegd de deur waardoor je het verhaal binnenkomt.

Als je dit niet weet, zit je ineens in een verhaal zonder begin.

Hier moet je dus even doorheen.

Goed, daar komt het.

Gijs is dood.

Een paar dagen geleden is hij in zijn slaap overleden.

Hij was 91 jaar, behoorlijk oud, en dan gebeurt dat soms.

Of nou ja, soms... één keer in dit geval.

In de volière is het stil.

Zó stil dat je een veertje zou kunnen horen vallen.

Als je niet beter zou weten, zou je denken dat alle vogels uit het hok zijn verdwenen.

Maar ze zijn er wel, heel stilletjes en sip. Vooral Johannes de parkiet is ontroostbaar, hij kende Gijs het langst.

Gijs verzorgde de vogels in de volière.

Hij gaf ze zaad, ververste het water en praatte soms tegen ze.

Doordat hij er was hoefden ze niet zelf na te denken.

Elke vogel kreeg wat hij of zij nodig had.

En nu is Gijs er niet meer.

Als de avond valt wordt het nog stiller dan dat het al was.

Zelfs de uil op het schuurtje durft niet te oeh-en.

Dit moest je dus weten.
Anders weet je niet waarom het zo stil is.
Nu zitten we in het verhaal.

Er is nog één ding, of eigenlijk één vogel die je moet weten.
Gerda. Gerda de goudvink. Zij kwam als laatste in de volière.
De dagen voor haar komst gingen er al verhalen rond over goudvinken.
Ze zouden verwend zijn en alleen maar met zichzelf bezig.
Dus toen Gerda in de volière kwam wilde niemand met haar fluiten.
Ze deden alsof ze niet bestond. De enige die wel oog voor haar had
was Gijs.
Maar ja, Gijs is er niet meer.

Vanaf nu wordt het verhaal leuker.
Tenminste, minder verdrietig.
Of het voor iedereen leuk wordt, is moeilijk te zeggen.
Iedereen vindt immers iets anders leuk.

